

Arrest

nr. 61 568 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat M. DEKUYPER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 augustus toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K.(...) A.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense afkomst te zijn. U werd op 05/05/1979 te Abovyan geboren. U bent gehuwd met E.(...) K.(...) (OV 6.674.215). In januari 2008 hoorde u geroep in het verhoorlokaal van de recherche in het politiekantoor in Yerevan waar u als politieagent was tewerkgesteld. De rechercheur van dienst had juist daarvoor zijn kantoor verlaten. Toen u binnenkwam zag u dat 2 mannen een oude man aan het slaan waren. Ze zeiden hem dat hij zijn klacht inzake de moord op zijn kleinzoon moest intrekken en boden hem hier zelfs geld voor aan. U riep de rechercheur terug en kwam tussenbeide waarna de 2 mannen vertrokken. U begeleidde daarna de oude man naar buiten. 15 dagen later kreeg u een brief dat u moest gaan getuigen in het proces tegen de 2 mannen die de oude man hadden geslagen. Op 25/02/2008 was de zitting waarin u als enige getuigde. Voor u de rechtzaal betrad werd u door iemand aangesproken die erop aandrong dat u niet zou getuigen. Op basis van uw getuigenis werden de 2 beklaagden tot een gevangenisstraf van 2 jaar veroordeeld voor het toedienen van slagen en verwondingen. Toen u de rechtszaal verliet trok diezelfde man die u voor uw getuigenis aansprak aan uw trui. Hij zei dat u er niet goed aan had gedaan door te getuigen en dat u niet lang meer zou leven. Op de achtergrond stonden nog 2 mannen. Hierna lichtte u uw politieoverste in die u verzekerde de zaak te onderzoeken en u geruststelde dat alles in orde zou komen. Erna hoorde u van uw overste dat de mensen die u bedreigd hadden gevluht waren. Toen u in maart 2008 van uw werk naar huis terugkeerde werd u onderweg door 3 mensen tegengehouden. U werd door hen in elkaar geslagen uit wraak voor de twee veroordeelden. Hierna werd u naar het ziekenhuis overgebracht waar u van 10/03/2008 tot 27/03/2008 verbleef. In het ziekenhuis werd u door de politie opgezocht die uw verklaringen betreffende het incident opnamen. Ze vertelden u dat u later nog eens zou worden opgeroepen. Eind maart 2008 ging u terug naar de politie om naar de stand van het onderzoek te vragen. Daar werd u enkel verteld dat het onderzoek nog lopende is. U werd door de dokter arbeidsongeschikt verklaard waardoor u sinds 27/03/2008 niet meer bij de politie werkzaam bent. U kreeg bovendien regelmatig dreig telefoons. De oude man was intussen omgekomen bij een ongeluk. In december 2009 werd u door enkele mensen benaderd die u vroegen om mee te komen aangezien de 2 mannen die omwille van uw getuigenis veroordeeld waren intussen vrijgekomen waren en u wilden zien. U weigerde met hen mee te gaan waarop u door hen geslagen en neergestoken werd. U moest 2 dagen in het ziekenhuis verblijven om van uw verwondingen te herstellen. Gedurende uw verblijf in het ziekenhuis werd u door de politie van Abovyan opgezocht die uw verklaringen opnam. Hierna dook u samen met uw gezin in Zar onder waar u in het huis van de overleden grootmoeder van een vriend van u verbleef. Op 18/08/2010 vertrok u met uw gezin per vliegtuig vanuit Armenië via Litouwen naar Frankrijk. Van daaruit namen jullie een taxi naar België waar jullie diezelfde dag aankwamen. U en uw vrouw dienden er op 23/08/2010 een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: 2 foto's, uw militair boekje, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw en uw kind, uw rijbewijs en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de mensen tegen wie u in een rechtzaak zou hebben getuigd. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden er ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw vrouw vastgesteld wat uw geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnt.

U verklaarde dat u sinds december 2009 met uw gezin in Zar ondergedoken leefde en u sindsdien niet meer naar uw officiële verblijfplaats terugkeerde (CGVS p.2, 12). Uw vrouw verklaarde echter dat jullie tot juni 2010 op jullie officiële verblijfplaats bleven wonen (CGVS K.(...) p.2). Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd stelde ze in eerste instantie dat u zich misschien had vergist. Toen haar erop gewezen werd dat er toch een verschil van 6 maanden tussen jullie beider versies was, gaf zij aan hiervoor geen verklaring te hebben. Onmiddellijk daarop wijzigde zij haar verklaringen: ze stelde ineens dat zij zelf zich had vergist en dat jullie inderdaad, zoals u had verklaard, direct na uw ontslag uit het ziekenhuis naar Zar vertrokken zijn (CGVS K.(...) p.4). Deze poging tot verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid voldoet niet, bij gebrek aan een aannemelijke verklaring voor de tegenstrijdigheid van jullie initiële verklaringen, en gezien uw vrouw haar verklaringen slechts na confrontatie met de tegenstrijdigheid en na eerst te hebben gesuggereerd dat u het was die zich zou hebben vergist, heeft gewijzigd.

Voorts komen jullie verklaringen omtrent uw ziekenhuisverblijf in december 2009 niet overeen. U verklaarde dat u 2 dagen in het ziekenhuis had verbleven (CGVS p.14, 11). Uw vrouw verklaarde echter dat u daar 20 dagen zou zijn verbleven (CGVS K.(...) p.3). Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd stelde ze enkel dat ze zich had vergist wat de tegenstrijdigheid, gezien het grote verschil tussen jullie beider verklaringen, niet kan verklaren (CGVS K.(...) p.4). Niet enkel over de tijdsduur waarvoor u in het ziekenhuis werd opgenomen waren jullie tegenstrijdig, maar ook over het bezoek van uw vrouw in het ziekenhuis. Zo verklaarde u dat uw vrouw u in december 2009 in het

ziekenhuis had bezocht (CGVS p.13). Uw vrouw verklaarde echter dat ze u nooit in het ziekenhuis had bezocht, ook niet tijdens uw opname in december 2009 (CGVS K.(...) p.3). Toen zij met uw verklaringen betreffende haar bezoek werd geconfronteerd stelde zij enkel dat dit niet het geval was (CGVS K.(...) p.4).

Een verdere bevestiging van uw ongeloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u onaannemelijk weinig kennis heeft over zaken die aan de kern van uw relaas raken. U stelde dat de daders van het incident met de oude man werden veroordeeld op basis van uw getuigenis (CGVS p.7). Ondanks het feit dat u een doorslaggevende getuige was in de rechtszaak, die toch de basis van uw vervolgingsproblemen betreft, kon u niet zeggen wat de familienamen van de 2 veroordeelden waren (CGVS p.10). Voorts hebt u er geen idee van of er reeds mensen werden opgepakt met betrekking tot de bedreigingen en geweldplegingen tegen u (CGVS p.11, 14). Verder wist u niet wat de identiteit is van de man die u na de rechtszitting van 25/02/2008 met het leven heeft bedreigd (CGVS p.10). Niettemin hoorde u van uw overste dat de daders, ook de man die u had bedreigd, op de vlucht waren wat erop wijst dat de identiteit van die personen bekend zou moeten zijn (CGVS p.6, 10). Ook over de moordzaak die de aanleiding vormde van het incident in het politiekantoor waarin u tussenbeide kwam wist u weinig tot niets te vertellen. Wat de naam van de vermoorde persoon was wist u niet. Of er al mensen opgepakt of veroordeeld waren in de moordzaak wist u ook niet. In het algemeen had u er geen idee van hoe het stond met het onderzoek naar de moord op de jongeman (CGVS p.9). Dit ondanks het feit dat de personen die u vreest een hoge mate van betrokkenheid moeten hebben in de moordzaak. Zij hadden immers de oude man op het politiekantoor bedreigd en geslagen zodat hij zijn klacht betreffende de moord op zijn kleinzoon zou intrekken (CGVS p.3, 9). Niettemin gaf u aan dat deze zaken u niet interesseerden en dat u er niets mee te maken heeft (CGVS p.9). Een dergelijke mate van onwetendheid en desinteresse aangaande zaken die tot de essentie van uw vervolgingsrelaas behoren is niet aannemelijk.

Vanuit een dergelijke onwetendheid kan worden verwacht dat men afdoende inspanningen levert om meer informatie over de vervolgingsfeiten te verkrijgen. Echter dient te worden vastgesteld dat u dit onvoldoende gedaan heeft. Zo diende u in februari 2008 een klacht bij uw overste in tegen de bedreiging die tegen u werd geuit. U kreeg er te horen dat de recherche uw klacht zou opvolgen. 10 dagen later bent u nog eens teruggeweest om uw klacht op te volgen waar u te horen kreeg dat dader(s) op de vlucht waren en men hen aan het zoeken was (CGVS p.10). Nadat u in maart werd geslagen en bedreigd nam de politie uw verklaringen in het ziekenhuis af. U ging nog 1 maal naar het politiekantoor terug om navraag te doen naar het onderzoek. U kreeg er te horen dat het onderzoek lopende was. Tussen maart of april 2008 en december 2009 bent u echter geen enkele keer naar de politie teruggeweest om na te gaan in welke mate het onderzoek naar de bedreigingen en geweldplegingen jegens u vorderde (CGVS p.11-12). Ook verzuimde u uw vroegere collega's na maart 2008 nog te contacteren (CGVS p.4). Een dergelijke mate van nalatig gedrag is niet aannemelijk. Ten eerste was u van 1999 tot eind maart als politieman tewerkgesteld waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat u zich in een bevoorrechte positie bevond om zich op adequate wijze te kunnen informeren (CGVS p.3-4). Daarnaast beschikte u over enkele belangrijke aanwijzingen die het nut van een regelmatige navraag naar de stand van het onderzoek beduidend versterken. Zo moet de identiteit van de persoon die u in februari had bedreigd bij de recherche gekend zijn daar zij wisten dat de dader op de vlucht was (CGVS p.10). Voorts werd u in maart of april gezegd dat er een onderzoek liep naar de mensen die u in maart hadden bedreigd en geslagen. Deze zaken maken het des te onaannemelijker dat u sinds maart/april 2008 geen enkele navraag naar het stand van het onderzoek in Yerevan heeft gedaan (CGVS p.12).

U diende verder in december 2009 een derde klacht in. U verzuimde hierbij om melding te maken van de 2 veroordeelden die toch de aanleiding van al uw vervolgingsproblemen vormden. Zij waren reeds vrijgelaten en stuurden die belagers op u af omdat ze u wilden zien (CGVS p.11). Indien men daadwerkelijk de intentie heeft om dergelijke zwaarwichtige feiten aan te klagen kan worden verwacht dat men de politie dergelijke essentiële informatie verschaft. Voorts kon u niet concreet zeggen in welke mate de politie van Abovyan op de hoogte was van uw eerdere klachten bij de politie van Yerevan. U stelde enkel dat ze ervan wisten. U vroeg zelfs niet naar de stand van het onderzoek betreffende het incident van maart 2008 toen u bij de politie van Abovyan klacht indiende (CGVS p. 11-12).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de

Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Tenslotte kan er nog op worden gewezen dat u geen enkel document neerlegt ter ondersteuning van uw vervolgingsfeiten. Noch van uw klachten, uw verblijven in het ziekenhuis noch van uw getuigenis in de rechtbank legt u enig materieel bewijs voor. Niettemin blijkt uit uw verklaringen dat er zich nog belangwekkende documenten in Armenië zouden bevinden. Zo zou de convocatie waarin u als getuige voor de rechtszaak werd opgeroepen zich nog in Armenië bevinden. Verder stelde u dat er zich geen andere documenten meer in Armenië bevonden (CGVS p.4-5) om later te stellen dat er zich ook nog medische attesten in Armenië bevonden (CGVS p.14). Het belang van documenten werd u gedurende uw asielpcedure reeds meermaals duidelijk gemaakt waardoor het weinig aannemelijk is dat u deze documenten nog niet heeft nagevraagd in Armenië. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De documenten die u en uw vrouw wel voorlegden zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen vermogen te wijzigen. Uw militair boekje, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw en uw kind, uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar bevatten geen enkele informatie over uw asielmotieven. De foto's indiceren enkel dat u bij de politie heeft gewerkt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker herhaalt dat hij in zijn land van herkomst werd geslagen en met de dood werd bedreigd omdat hij getuigenissen had afgelegd bij een rechtszaak, dat hij als politieagent werd ontslagen en door zijn oversten niet werd gesteund en dat hij de bescherming van de autoriteiten van zijn land niet kan invoeren. Hij vreesde voor zijn leven en dat van zijn gezin en besloot zijn land van herkomst te ontvluchten. Vervolgens stelt verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Door de verklaringen die hij in het kader van zijn asielaanvraag had afgelegd te herhalen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de aangevoerde bepalingen.

Het enig middel is ongegrond.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal, met name dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn asielaanvraag heeft neergelegd en zijn verklaringen bovendien zijn aangetast door tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht (bestreden beslissing, p. 2-3). De Raad beaamt de motieven van de bestreden beslissing en maakt deze tot de zijne.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN